

Merry Christmas!

Krajinku v Prednej Hore pokryl polmetrový čerstvý sneh a občas ho niekto zbrázdil na bežkách. Stále husto snežilo.

V zimnom sídle bývalého bulharského cára práve začali s prípravami na Vianoce. V hale kliniky dve sestričky zdobili vianočný stromček. Zakvačili naň lampičky a gule. Dr. Spielmann stál pri pulte recepcie a súhlasne prikyvoval. – Krásne, – vzdychol nahlas.

– Áno? Páčia sa vám ozdoby, pán doktor? – spýtala sa jedna zo sestričiek.

– Veľmi, – povedal, ale myslel pritom skôr na samotné sestričky. Ozdoby ho zatiaľ nikdy nezaujímali.

Ranej vizity sa nezúčastnil. Bol vyčerpaný. Mal po nočnej a chystal sa domov. Dal si doniesť kávu a unavený sa vyvalil do kresla. Vo chvíli, keď zatvoril oči, niekto zaklopal na dvere. Do kancelárie vošla veselá sestrička s červenou vianočnou čiapočkou.

– Nech sa páči, pán doktor, vaša káva. Ale máte aj návštevu.

– Návštevu? Nemám zaznamenané žiadne stretnutie. Nie je to, dúfam, distribútor liekov alebo podobná otrava?

– Nie, skôr ohundraný cudzinec. Akoby som ho už predtým videla.

– Ohundraný... – zamyslel sa dr. Spielmann, ale nie nadtľho. – Teraz, v takom počasí?

– Zaboril sa kolesami do jarku, – dodala sestrička. – Asi nemá zimné pneumatiky. Údržbári už vytlačili jeho auto na cestu. Dovediem ho sem?

Dr. Spielmann si spomenul na posledné stretnutie s Kooijmanom, ktoré – a to musel uznať – bolo aj dosť príjemné.

– Čo už, doved'te.

Sestrička ani nestihla vyjsť na chodbu, keď sa vzápätí rozleteli dvere a do miestnosti vošiel starý známy. Líca mal červené, kabát rozopnutý, šál ledabolo obkrútený okolo hrdla a na hlave narazený klobúk.

– Dr. Spielmann, ako sa máte? Prišiel som Vás pozrieť a zavinšovať vám šťastné a veselé!

– To je od vás milé, pán Kooijman. Ale čo vás to napadlo v takom počasí?

– Nudím sa. Ani lepiť magnetky v tom snehu, ani nič. A zase... nemôžem celé dni len piť.

– No, máte asi pravdu. A čo máte nové? Stále sa hráte s tými goráľkami? – Pekne som mu to povedal, usmial sa Dr. Spielmann popod fúzy, ktoré nemal. – Alebo s čím to sa to hráte?

– Scrabble, Dr. Spielmann, scrabble! Aké korálky? Odvtedy, čo sme sa nevideli, sme mali už dva turnaje – v Banskej Štiavnici a Trnave.

– Jaj, a tam ste zase skončili posledný? – spýtal sa Dr. Spielmann s úsmevom na tvári.

– Na žiadnom poslednom mieste som neskončil, pekne mi prajete. Radšej ma s niečím ponúknite. Dal by som si kávu. A vodu. A niečo pod zub. Ustrice tu asi nemáte, čo?

Muži si sadli do kresiel. O chvíľu sestrička doniesla kávu a vodu. Ustrice sa na stolíku neobjavili.

– Tak ste mali turnaje. A zažili ste tam aj niečo špeciálne? – spýtal sa doktor s nepredstieraným záujmom.

– Vlastne nič také. Do Štiavnice tí dvaja gujáři neprišli. Vraj ostali chorí v posteli. Určite. Nikto im to neveril. Iste sa chceli... no, viete čo.

– Áno, áno, rozumiem, ale to hádam už nie, v ich veku?

– Čo ja viem? V každom prípade som im neveril. A tiež bolo podozrivé, že tá panovačná ten turnaj vyhrala. Aspoň mne to bolo podozrivé. Ostatným nie. Tvária sa, že je normálne, že stále vyhráva. Aj v Trnave stála na debni. Už som vám to hovoril: my menejcenní chodíme domov s magnetkami, perami a knihami, ale tí horní si odnesú také veci... no, to by ste neverili. Napríklad tá panovačná. Vraj je vegetariánka, no mňa neoklame. Jedna z cien v Trnave bola obrovská klobása, urobená minimálne z dvoch ošipaných, a práve tú si ona vybrala. Pekná vegetariánka! Ale aspoň sa jej rodina konečne raz najedla po všetkom tom prose a šošovicách.

– Zdá sa, že je dosť šikovná, nemyslíte, pán Kooijman?

– To hej. Nerád to priznávam, ale šikovná je. Predstavte si, minule dokonca vybavila, aby štátna televízia natočila jednu vianočnú reláciu práve v jej obci. Nechápem, ako sa jej to podarilo. Do tej relácie strčila aj syna jednej spoluhráčky. Hudobníka, gitaristu, ak sa dobre pamätám. Bola to čudná relácia, pozvali do nej aj nejakú Američanku, ktorá si myslí, že je vtáčik. Tví tví. Rehotal som sa celý čas. Ozaj, aj iných hráčov z nášho klubu som videl v štátnej televízii, asi je to bežné, že tí horní tam vždy vystupujú. Minule nás točila aj trnavská televízia. Ojoj, aké zaujímavé, že tam hrá aj Holanďan! Ale zabudli ho ukázať. Viete si to predstaviť? Na mňa zabudli, na mňa! Zato predsedníčku klubu tam dali hneď na úvode. No, a teraz mi vy rozprávajte, pán Spielmann. Ako sa darí vám a vašej klinike? Chľasce sa dosť? Drogy idú? V lietadle ste spomenuli nejakého korektora. Ako ide jeho liečba?

Dr. Spielmann zosmutnel. Pozrel na svojho bývalého pacienta. „Bývalý“ je veľmi relatívny pojem, pomyslel si, človek nikdy nevie, ako sa veci zase zmenia k lepšiemu.

– Ten ušiel.

– Ušiel? Čo ste mu nedali remence a kazajku? Či je to len pre veľmi špeciálnych pacientov? uškrnul sa Kooijman.

– Prosto ušiel. Povedal, že ho nemusíme zviazať, že nám dáva slovo. A zdúchol. Aj s tým jeho slovom.

– Rozumiem. Tak teraz asi nemáte žiadnych iných zaujímavých pacientov?

– Ale ba, – odvetil živo Dr. Spielmann, – máme niečo, až neuveriteľne zaujímavý prípad! A je tam aj súvis s tými vašimi turnajmi, teraz si na to spomínam. Doviezli nám ho asi pred mesiacom. Taký čudák z Banskej Štiavnice. Liezol na súsošie Svätej Trojice a tam ho chytili policajti. Zobrali ho na policajnú stanicu, ale vraj tak táral, že si s ním nevedeli rady, tak ho nakoniec poslali k nám. Je to nejaký Bedřich Bajo. Vraj pochádza z Liptovského Hlúňa. Údajne je to malá obec pri Liptovskom Hrádku, ale na mape som ju nenašiel. Ani v samotnom Hrádku nevedia, ktorým smerom sa tam ide. No, a ten Bajo tvrdí, že je neviditeľný.

Kooijmanovi zabehlo, práve keď si usíkal z kávy. Vyprskol časť kávy na podlahu.

– Neviditeľný? To je čo za somarina? Ako sa volá? Ešte raz?

– Bajo, Bedřich Bajo.

– Bajo, Bajo, – povedal Kooijman, – toho vlastne poznám. No, poznám...Občas s ním hrávam, ale namôjdušu, neviem ho opísať.

– No, a práve na to sa sťažoval ten Bajo, že si ho nikto nevšíma. Snaží sa chodiť na každý turnaj, ale nikto sa mu nezdraví, nik mu nepodá ruku, nik sa s ním ani nerozpráva, akoby sa naňho všetci hnevali.

– Hm, – povedal Kooijman, – a nemohli by ste mi toho Baja, keď ho tu už liečite, ukázať?

– Čoby nie, skúste najprv normálne dopiť tú kávu. Nemusíte zvyšok vyplúť na koberec.

Kooijman dopil a obaja muži vyšli z pracovne. Na konci chodby zastali pred pancierovými dverami osobitného oddelenia.

– Tieto dvere poznám, – povedal Kooijman, – choďte radšej prvý. Tu preferujem takéto poradie.

– Máte dobrú pamäť, veď ste párkrát za nimi oddychovali, – usmial sa Spielmann. –

Otvoril dvere a obaja vošli na ostro sledované oddelenie, doktor Spielmann prvý. Pred miestnosťou č. 17 zastal a otočil sa ku Kooijmanovi.

– Nerozrušte ho príliš. Radšej sa ho veľa nepýtajte.

Pootočil guľou na dverách a vošli dnu.

– Poznáte ho? – spýtal sa Dr. Spielmann.

– Koho? Veď tu nikto nie je! Nevidím tu nikoho. Nepomýlili ste si izbu?

– Nie. Tu je. Ako sa dnes máme, pán Bajo? – spýtal sa Dr. Spielmann a podišiel bližšie k posteli.

Tomu riadne šibe, pomyslel si Kooijman. Aké haló robili z mojich magnetiek, ale toto je o tisíckrát horší prípad. Síce, po toľkých rokoch na klinike... Doktor by si mal na nejaký čas vymeniť svoju pracovňu s touto miestnosťou. Aj on by potreboval oddych.

V tej chvíli do miestnosti vošla sestrička.

– Nikto tu nie je, pán doktor, koho hľadáte?

Kooijman zobral Dr. Spielmanna za rameno a odviedol ho späť do pracovne. Tam si doktor vytiahol známú fľašu zo známeho šuplíka a za jeden si nalial. Aj za druhý. Tretí.

Ďalšiu polhodinku sa rozprávali ako starí známi. Kooijman povedal Dr. Spielmannovi, aby si radšej zobral voľno, nech si užije sviatky. Spielmann sa zase Kooijmana spýtal, či sa teší na Vianoce, na Ježiška. Kooijman odvetil, že nie obzvlášť. Že žiadneho Ježiška ešte nikdy nevidel a že k nemu na Vianoce vždy chodia len deti a psi. Tie isté deti, ale každý rok iné psi. A občas nejaká nevesta, ale vždy len raz, potom už žiadna alebo iná. Potom si spomenul na milé slová prvej svokry, ktorá raz povedala, že sa teší, že Pán Boh zase zabezpečil, že sa všetci opäť zišli za vianočným stolom. – A viete, čo som vtedy svokre povedal? Že ten tvoj boh to síce zabezpečil, ale mňa poveril celú akciu zafinancovať.

Dr. Spielmann sa pousmial a na chvíľu sa hlboko zamyslel. Sympatický človek, ten Kooijman. Žeby som ho tiež požiadal, aby mi zafinancoval rodinné stretnutie? Hm, ale vlastne aké? Ved' budem tu, so svojimi pacientmi.

V hale pri stromčeku s guľami si podali ruky. Vo dverách sa Kooijman ešte raz otočil a zakýval Dr. Spielmannovi, ktorý sa práve začal venovať dvom sestričkám. Merry Christmas!